

Sygn.akt III AUa 115/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie: SA Maria Jolanta Kazberuk

SO del. Teresa Suchcicka

Protokolant: Emilia Janucik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2016 r. w B.

sprawy z odwołania A. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 763/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 115/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 30 stycznia 2014 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 199, poz. 1673 ze zm.), odmówił A. G. (2) przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres po dniu 30 listopada 2013 roku. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 17 stycznia 2014 roku nie uznała go za osobę niezdolną do pracy.

A. G. (2) odwołał się od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 roku (który został sprostowany postanowieniem tego Sądu z dnia 11 grudnia 2014 roku) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 19 maja 2015 roku. Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 19 grudnia 2012 roku przyznano A. G. (2) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 14 września 2012 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku. Na podstawie decyzji ZUS z dnia 8 lipca 2013 roku wnioskodawca w okresie od dnia 1 maja

2013 roku do dnia 30 września 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Kolejną decyzją organu rentowego z dnia 3 października 2013 roku ponownie przyznano A. G. (2) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 listopada 2013 roku. Aktualnie zaskarżoną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 30 stycznia 2014 roku odmówiono wnioskodawcy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres po dniu 30 listopada 2013 roku. Sąd Okręgowy w celu ustalenia, czy A. G. (2) po tym dniu nadal jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii i kardiologii. Biegły lekarz sądowy z zakresu ortopedii po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską oraz po zbadaniu wnioskodawcy rozpoznał u niego przewlekłą niestabilność przednio-przyśrodkową lewego stawu kolanowego, zwyrodnienie kolana lewego, żyłaki podudzia prawego oraz otyłość. Zdaniem biegłego ortopedy, wnioskodawca nadal po dniu 30 września 2013 roku jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 19 października 2010 roku, zaś niezdolność ta – zdaniem biegłego jest przewidywana do dnia 19 maja 2015 roku. W uzasadnieniu opinii biegły wskazał, że przeciwwskazana dla wnioskodawcy jest praca wymagająca długotrwałego stania, chodzenia, dźwigania ciężarów, prace wymagające pełnej sprawności kończyn dolnych z uwagi na niebezpieczeństwo upadku (np. prace na wysokości) oraz z uwagi na konieczność zachowania precyzji i niezawodności w sterowaniu maszynami (np. operator sprzętu ciężkiego, kierowca). Zdaniem biegłego ortopedy, schorzenia lewego stawu kolanowego czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zarówno w charakterze stolarza jak i kierowcy-zaopatrzeniowca. Biegły specjalista kardiolog także po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską oraz po zbadaniu A. G. (1) rozpoznał u niego nadciśnienie tętnicze bez wzmianki o powikłaniach narządowych, zwyrodnienie stawu kolanowego lewego, żyłaki podudzia lewego oraz otyłość. W ocenie biegłego specjalisty kardiologa, wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy z przyczyn kardiologicznych. Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy domagając się dopuszczenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych lekarzy sądowych, w skład którego wszedłby biegły specjalista z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej oraz z zakresu medycyny pracy. Organ rentowy zarzucił, iż biegły ortopeda ocenił zdolność wnioskodawcy do pracy jedynie na stanowiskach stolarza i kierowcy-zaopatrzeniowca, pomijając fakt, że posiada on kwalifikacje do wykonywania pracy umysłowej, ponieważ ukończył studia na wydziale nauk technicznych na kierunku wychowanie techniczne. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego specjalisty ortopedy, zobowiązując go do odniesienia się do zastrzeżeń ZUS. Biegły specjalista ortopeda w opinii uzupełniającej podtrzymał swoje stanowisko co do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy oraz wyjaśnił, że stwierdzone u niego zaburzenia narządu ruchu nie uniemożliwiają wykonywania prac umysłowych. Podniósł jednak, że wnioskodawca od czasu ukończenia studiów nigdy nie pracował w swoim zawodzie, zawsze wykonywał prace fizyczne. Wydając opinię w kwestii zdolności wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem przy pracy biegły ocenił zatem jego zdolność do pracy faktycznie wykonywanej, tj. do pracy fizycznej. Biegły podniósł nadto, że organ rentowy uznawał w przeszłości wnioskodawcę za osobę niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i przyznawał świadczenie z tego tytułu, pomimo posiadania przez wnioskodawcę wykształcenia wyższego. Organ rentowy nie zgodził się z opinią uzupełniająca, powtarzając zarzuty zgłoszone pod adresem opinii podstawowej biegłego ortopedy i ponownie domagał się dopuszczenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku dowodowego zgłoszonego przez organ rentowy, uznając, że okoliczności sprawy, dla których wniosek ten został złożony, zostały dostatecznie wyjaśnione i nie wymagały dalszego postępowania. Sąd Okręgowy ocenił, że opinie biegłego ortopedy, uznające wnioskodawcę za osobę okresowo częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy są w pełni wiarygodne. Zdaniem Sądu I instancji, opinie te są jasne, logiczne, pełne i zasługują na uwzględnienie. Zostały one sformułowane po przeanalizowaniu historii chorób wnioskodawcy znajdujących się w aktach rentowych oraz zostały poprzedzone wywiadem i badaniem. W ocenie Sądu Okręgowego, biegły ortopeda dokonał starannego i wszechstronnego rozpoznania, a wydane opinie należy uzasadnić. Nadto biegły w opinii uzupełniającej szczegółowo odniósł się do zarzutów ZUS pod adresem opinii podstawowej. Sąd I instancji podkreślił, iż opinia została sporządzona przez specjalistę posiadającego gruntowną wiedzę z zakresu swojej specjalności oraz długoletnie doświadczenie zawodowe. Podstawą jej wydania były dowody obiektywne, w tym dokumentacja lekarska i wyniki badań. Z tych względów, w ocenie Sądu Okręgowego, niezasadne było przeprowadzenie dalszego dowodu celem ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy, w szczególności zaś tego czy jest on osobą niezdolną do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy. Zdaniem Sądu I instancji, opinia biegłego lekarza sądowego kardiologa – zważywszy na charakter schorzeń wnioskodawcy pozostających w związku z wypadkiem przy pracy – nie ma decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca spełnił wynikające z przepisów art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przesłanki do przywrócenia mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres po dniu 30 listopada 2013 roku do dnia 19 maja 2015 roku. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

1) przepisów kodeksu postępowania cywilnego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów poprzez:

a) zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych wnioskowanego przez organ rentowy, który pozwoliłby na jednoznaczne ustalenie stopnia zaawansowania choroby i możliwości wykonywania przez skarżącego pracy zgodnie z posiadanym poziomem kwalifikacji,

b) niewyjaśnienie wątpliwości wynikających z opinii zgłaszanych w toku postępowania przez organ rentowy,

2) prawa materialnego, tj. art. 12, art. 13 ust. 1 i art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 17 ust. 1 i art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych – poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie, iż wnioskodawca spełnił warunki do przyznania prawa do renty z uwagi na istnienie częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że wnioskodawca posiada wykształcenie wyższe, ukończył studia na wydziale nauk technicznych na kierunku wychowanie techniczne, zaś wcześniej uzyskał wykształcenie średnie techniczne. Twierdził więc, że zdolność wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem do pracy należy ocenić także w kontekście możliwości wykonywania przez niego pracy umysłowej, do której posiada kwalifikacje, nie zaś tylko w kontekście możliwości wykonywania pracy na stanowisku stolarza, bądź kierowcy-zaopatrzeniowca.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to, czy A. G. (2) jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, zaś w konsekwencji czy jest uprawniony do renty z tego tytułu na dalszy okres po dniu 30 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy wydając zaskarżony aktualnie wyrok, którym zmienił decyzję ZUS z dnia 30 stycznia 2014 roku i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 19 maja 2015 roku oparł się na opiniach biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii (podstawowej i uzupełniającej). Z przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy opinii tego biegłego (k. 10-11) wynikało, że wnioskodawca nadal po dniu 30 września 2013 roku jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 19 października 2010 roku, zaś niezdolność ta – zdaniem biegłego jest przewidywana do dnia 19 maja 2015 roku. Z uzasadnienia opinii wynikało, że istnieją przeciwwskazania do wykonywania przez wnioskodawcę pracy wymagającej długotrwałego stania, chodzenia, dźwigania ciężarów, prac wymagających pełnej sprawności kończyn dolnych z uwagi na niebezpieczeństwo upadku (np. prace na wysokości) oraz z uwagi na konieczność zachowania precyzji i niezawodności w sterowaniu maszynami (np. operator sprzętu

ciężkiego, kierowca). Biegły ten uznał, że schorzenia lewego stawu kolanowego czynią A. G. (1) osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stanowisku stolarza jak i kierowcy-zaopatrzeniowca. ZUS złożył zastrzeżenia pod adresem podstawowej opinii biegłego ortopedy (k. 33-34), w których zarzucił biegłemu, że nie wypowiedział się w kwestii zdolności wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem przy pracy odnosząc się do całokształtu jego kwalifikacji zawodowych. Organ rentowy podniósł, że A. G. (2) poza tym, że posiada doświadczenie zawodowe w pracy na stanowisku stolarza oraz kierowcy-zaopatrzeniowca, to ma wykształcenie wyższe bowiem ukończył studia na wydziale nauk technicznych na kierunku wychowanie techniczne. W związku z taką argumentacją organ rentowy domagał się dopuszczenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych lekarzy sądowych, w skład którego wszedłby biegły specjalista z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej oraz z zakresu medycyny pracy. W związku z zarzutami ZUS Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii, celem ustosunkowania się do zastrzeżeń. Biegły ortopeda w opinii uzupełniającej (k. 33-34) podtrzymał swoje stanowisko co do tego, iż uznaje wnioskodawcę za osobę okresowo częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w w/w okresie. Wyjaśnił natomiast, że ocenił kwestię zdolności wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na stanowiskach pracy faktycznie przez niego wykonywanej, tj. stolarza i kierowcy-zaopatrzeniowca. Podniósł bowiem, że wnioskodawca od czasu ukończenia studiów nigdy nie wykonywał pracy umysłowej, zawsze wykonywał pracę fizyczną. Uznał przy tym, że stwierdzone u wnioskodawcy zaburzenia narządu ruchu nie uniemożliwiają wykonywania przez niego prac umysłowych. Organ rentowy nie zgodził się również z opinią uzupełniającą i w dalszym ciągu domagał się dopuszczenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych lekarzy sądowych (k. 48-49).

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd II instancji doszedł do przekonania, iż istnieje potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy i dopuścił dowód z łącznej opinii biegłych (z listy Sądu Okręgowego w Białymstoku) z zakresu ortopedii - traumatologii oraz medycyny pracy na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy wnioskodawca w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (częściowa niezdolność do pracy) biorąc pod uwagę kwalifikacje z zawódzie wykonywanym – kierowcy - zaopatrzeniowca, stolarza oraz z wyuczonym zawodem (wychowanie techniczne) w związku z wypadkiem przy pracy.

Biegli lekarze sądowi z zakresu ortopedii - traumatologii oraz medycyny pracy po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską oraz po zbadaniu wnioskodawcy rozpoznali u niego przewlekłą pourazową niestabilność przednio-przyśrodkową stawu kolanowego lewego, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego lewego, nadciśnienie tętnicze, małopłytkowość i otyłość. Zdaniem biegłych, schorzenia te czynią wnioskodawcę okresowo częściowo niezdolnym do pracy zawodowej od dnia 1 grudnia 2013 roku na okres 3 lat w związku z wypadkiem przy pracy z 2010 roku. Zdaniem biegłych, schorzenie stawu kolanowego lewego wnioskodawcy stanowi istotne ograniczenie do wykonywania pracy fizycznej wymagającej dłuższego stania, chodzenia, przenoszenia ciężkich przedmiotów, jak też jazdy samochodem (k. 84-88).

ZUS zgłosił zastrzeżenia do opinii zespołu biegłych ortopedy - traumatologa oraz z zakresu medycyny pracy, zarzucając biegłym, iż odnieśli się jedynie do wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w charakterze stolarza, pomijając zupełnie fakt świadczenia przez niego pracy na stanowisku kierowcy-zaopatrzeniowca jak też nie odnieśli się do poziomu jego faktycznych kwalifikacji (wykształcenie średnie w zawodzie technik-elektronik oraz wyższe – licencjat z wychowania technicznego).

Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych specjalistów z zakresu ortopedii - traumatologa oraz z zakresu medycyny pracy celem udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w postanowieniu Sądu dopuszczającym dowód z opinii podstawowej tych biegłych, w szczególności zaś, czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu zgodnie z wyuczonym wykształceniem (wykształcenie techniczne) w związku z wypadkiem przy pracy, jeśli tak na jaki okres przewidywana jest niezdolność - na podstawie dokumentacji w terminie 7 dni.

Biegli specjaliści w opinii uzupełniającej podtrzymali swoje stanowisko, iż charakter i zaawansowanie schorzenia stawu kolanowego lewego wnioskodawcy stanowi istotne ograniczenie do wykonywania pracy fizycznej wymagającej dłuższego stania chodzenia, przenoszenia cięższych przedmiotów, jak też jazdy samochodem. Zdaniem biegłych, praca stolarza, czy też kierowcy-zaopatrzeniowca wymaga stania, chodzenia i przenoszenia przedmiotów, więc – w ich ocenie – wnioskodawca ma ograniczenia do wykonywania czynności zawodowych stolarza oraz kierowcy-zaopatrzeniowca (k. 116-118).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zarówno w toku postępowania przez Sądem I, jak i II instancji daje podstawy do ustalenia, iż wnioskodawca w dalszym ciągu po dniu 30 listopada 2013 roku jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem do pracy.

Stwierdzić przy tym należy, iż czyniąc ustalenia w kwestii zdolności wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem przy pracy należało uwzględnić poziom wszystkich kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy (zarówno praktycznych, jak i teoretycznych). A. G. (2) posiada kwalifikacje teoretyczne do wykonywania pracy nauczyciela wychowania technicznego w szkole podstawowej i gimnazjum, gdyż ukończył licencjat z wychowania technicznego oraz wcześniej uzyskał wykształcenie średnie techniczne. Mimo tego, iż w zawodzie nauczyciela wychowania technicznego nigdy nie pracował, to fakt posiadania przez niego kwalifikacji teoretycznych do wykonywania tejże pracy winien być również brany pod uwagę przy ocenie kwestii jego zdolności do pracy. Niewątpliwie wnioskodawca posiada także kwalifikacje praktyczne do wykonywania pracy na stanowiskach stolarza oraz kierowcy-zaopatrzeniowca.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, opinie biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii - traumatologii oraz z zakresu medycyny pracy (podstawowa – k. 10-11 oraz uzupełniająca – k. 39-40) sporządzone w toku postępowania przed tym Sądem, jak również opinie biegłego specjalisty ortopedy (podstawowa – k. 84-88 oraz uzupełniająca – k. 116-118) wydane w toku postępowania przed Sądem Okręgowym dają podstawy do poczynienia ustaleń odnośnie istnienia u wnioskodawcy stanu dalszej częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy po dniu 30 listopada 2013 roku, gdyż uwzględniają całokształt posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych. Biegli we wszystkich w/w opiniach jednoznacznie wypowiedzieli się co tego, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy na stanowisku stolarza oraz kierowcy-zaopatrzeniowca. Okoliczność ta nie jest na obecnym etapie postępowania kwestionowana przez organ rentowy. Jednocześnie biegli ci stwierdzali, że istnieją przeciwwskazania do wykonywania przez wnioskodawcę pracy wymagającej długotrwałego stania, chodzenia, dźwigania ciężarów, prac wymagających pełnej sprawności kończyn dolnych z uwagi na niebezpieczeństwo upadku oraz z uwagi na konieczność zachowania precyzji i niezawodności w sterowaniu maszynami (biegły ortopeda opiniujący na etapie postępowania przed Sądem I instancji), jak również, że istnieje istotne ograniczenie do wykonywania pracy fizycznej wymagającej dłuższego stania, chodzenia, przenoszenia ciężkich przedmiotów, jak też jazdy samochodem (biegły ortopeda – traumatolog oraz z zakresu medycyny pracy). W ocenie Sądu II instancji, zakresły w ten sposób przez biegłych zakres prac przeciwwskazanych dla wnioskodawcy uprawnia do wywiedzenia wniosku, że jest on również częściowo niezdolny (w związku z wypadkiem przy pracy) do wykonywania pracy na stanowisku nauczyciela wychowania technicznego. Praca na tym stanowisku wymaga bowiem aktywności fizycznej, dłuższego stania, chodzenia, jak również przenoszenia przedmiotów, nie jest natomiast pracą wyłącznie siedzącą. Z tych przyczyn, w ocenie Sądu II instancji, opinie biegłych ortopedy, jak również łączna opinia biegłego ortopedy-traumatologa oraz biegłego z zakresu medycyny pracy – poprzez szczegółowe wymienienie rodzajów prac i czynności przeciwwskazanych wnioskodawcy - w należyty sposób odnoszą się również do jego kwalifikacji teoretycznych do wykonywania pracy nauczyciela wychowania technicznego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie stoi temu na przeszkodzie stwierdzenie przez biegłego ortopedy, iż wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy umysłowej, jako że praca na stanowisku nauczyciela techniki nie jest typową pracą umysłową, gdyż jej wykonywanie wymaga aktywności fizycznej. Z tych względów – po uzupełnieniu materiału dowodowego – Sąd Apelacyjny przychylił się do stanowiska Sądu I instancji rozpoznającego sprawę co do oceny stanu zdrowia A. G. (1). Zdaniem Sądu II instancji, opinie biegłych ortopedy, ortopedy-traumatologa oraz z zakresu medycyny pracy są wiarygodne, a co za tym idzie miarodajne do czynienia ustaleń w sprawie. Podkreślenia wymaga również, iż Sąd Apelacyjny zacerpnął wiadomości specjalnych zarówno u biegłych ortopedów, tj. biegłych o specjalnościach odpowiadających schorzeniu, na które cierpi wnioskodawca, jak również z zakresu medycyny

pracy, którego wiedza jest szczególnie cenna do ustalenia zdolności ubezpieczonego do pracy na poszczególnych stanowiskach pracy.

Zaznaczyć należy również, że biegli ortopeda-traumatolog i z zakresu medycyny pracy stwierdzili, iż wnioskodawca jest okresowo częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres dłuższy (od grudnia 2013 roku na 3 lata), niż stwierdził to biegły ortopeda, jednakże z uwagi na kierunek środka zaskarżenia (art. 384 k.p.c.) korekta orzeczenia Sądu I instancji w powyższym zakresie nie była możliwa.

To, że biegły kardiolog (k. 23) nie stwierdził u wnioskodawcy stanu niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych nie stoi na przeszkodzie ustaleniu, iż jest on okresowo częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ze względów ortopedycznych, co wynika z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii, ortopedii-traumatologii i medycyny pracy.

Z tych względów, w ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonana przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego nie narusza art. 233 § 1 k.p.c.

W konsekwencji dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 12, art. 13 ust. 1 i art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 17 ust. 1 i art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

A.K.